

[Jørgen Andersen.]

komponenter og gadefejmaskiner for told, og vi kan anbefale lovforslaget uden noget ønske om videre udvalgsbehandling.

Aksel Larsen: Ja, nu har såvel ministeren som flere ordførere forklaret, at dette stort set er tekniske ændringer af toldtariffen, og jeg kan kun tilslutte mig det og sige, at også jeg medgiver lovforslaget en anbefaling. Jeg kan aldeles ikke se, hvorfor vi skulle have denne rent selvfølgelige sag i udvalg, så jeg regner ikke med, det vil ske.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Jeg vil gerne sige tak for den meget venlige tilslutning, der er givet til lovforslaget. Jeg er så meget mere taknemlig for det, som lovforslaget er fremsat efter den 15. marts. I fremsættelsen er angivet grundene dertil.

Jeg forstår, at der er enighed om at gennemføre lovforslaget, og at det kan ske uden udvalgsbehandling. Det medfører, at der ikke bliver mulighed for i et udvalg nærmere at komme ind på de problemer, som hr. Jørgen Peder Hansen rejste, navnlig vedrørende toldproceduren. Jeg havde en del bemærkninger, jeg kunne gøre om det her, men jeg synes ikke, jeg vil bruge tingets tid til det, og vil derfor i stedet foreslå, at den redegørelse, vi har om overgangsproblemerne, bliver tilsendt ordførerne, således at de får lejlighed til at vurdere den, jeg synes udmærkede indsats, der er gjort i toldvæsenet fra hele personalets side for at afhjælpe de overgangsvanskeligheder, som måtte fremkomme i den første måned, ikke mindst i København, som det er blevet sagt. Der har ved toldgrænserne i Padborg, Helsingør og Rødby Havn praktisk taget ikke været tale om forsinkelser; ekspeditionsgangen her er nu normal og er det i øvrigt overalt i provinsen. I København har det af forskellige grunde måttet knibe lidt mere, men det ser betydelig bedre ud nu. Det vil jeg altså gerne redegøre for, og samtidig vil jeg gerne undersøge den sag, hr. Jørgen Peder Hansen omtalte. Jeg mener også, at en transporttid på 6-8 dage er for lang, men der er jo ingen af os, der uden at undersøge sagen kan se, hvor fejlen eventuelt kan ligge.

Så rejste hr. Jørgen Peder Hansen et problem, som selvfølgelig interesserer mig meget, nemlig lokaleproblemet. Det er også

rejst af toldvæsenets personale, samtidig med, at man, jeg synes berettiget, har anmodet om en rationaliseringsgodtgørelse, en anmodning, som ikke er færdigbehandlet endnu tolddirektøren og personalet imellem. Jeg regner med, at sagen om kort tid går til lønningsministeriet, så spørgsmålet kan behandles dér.

Med hensyn til lokalespørgsmålet kan vi ikke komme til at handle lige så hurtigt. Det har forbindelse med, at der også i forbindelse med rationaliseringen flere steder er opstået krav om bedre lokaler. Vi er nødsaget til at vise tilbageholdenhed over for de krav, der stilles fra mange sider om lokaler, og det har forbindelse med hele vor økonomiske politik.

Toldskolen, der blev nævnt, interesserer vi os i særlig grad for og håber at nå frem til en løsning. Hr. Jørgen Peder Hansen nævnte et tilfælde med en tolder i et badekar. Det har jeg aldrig hørt om før. Jeg kan huske, jeg har hørt om en tolder, der var anbragt i et figentræ — så vidt jeg husker hed han Zakæus — og som blev anmodet om at stige ned. Jeg vil da håbe, at vi om kort tid kan bede nutidens tolder om at stige op af badekarret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går lovforslaget direkte til anden behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1. april 1970-31. marts 1971.

(Lovforslaget (nr. 169) findes i tillæg D. sp. 4089, fremsættelsen i tidenden sp. 6133).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om ændring af skattelovgivningen. (Undladelse af beskatning af visse sociale ydelser) [af Hanne Reintoft].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXXV) findes i tillæg A. sp. 3439, fremsættelsen i tidenden sp. 5958).

Forslaget sættes til forhandling.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Det fremsatte forslag går ud på, at der skal tilvejebringes lovhjælp til, at sociale ydelser ikke skal beskattes. Efter de gældende regler beskattes sociale ydelser principielt som enhver anden form for indtægt. Der er dog allerede nu en del sociale ydelser, der ikke undergives beskatning, bl. a. børnetilskuddene; men ellers drejer det sig i det store og hele kun om forskellige naturalydelser.

Det forslag, fru Hanne Reintoft har fremsat, er efter min opfattelse alt, alt for vidtgående. Man må, synes jeg, huske på, at sociale ydelser ofte modtages af personer, der også har andre indtægter i årets løb, og at en skattefritagelse derfor let vil kunne gå ud over den lighed i beskatningen, som vi i hvert fald tilstræber. Det er svært at se, hvorfor to personer med samme indtægt skal beskattes forskelligt. Fordi en del af den enes indtægt er arbejdsløshedsunderstøttelse, behøver det da ikke at medføre, at den pågældende har en lavere skat end en anden lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende. Jeg synes, det ville virke urimeligt over for de sidstnævnte, såfremt vi på grund af en sådan fritagelse for beskatning af arbejdsløshedsunderstøttelse

rent faktisk stillede dem bedre, der modtager disse sociale tilskud.

Når man rejser spørgsmålet om skattefritagelse for sociale ydelser, er det vel ud fra en betragtning om, at det hverken er rimeligt eller praktisk at opkræve indkomstskat af meget lave indkomster. Der er ofte sagt noget om, at det offentlige giver med den ene hånd og tager med den anden. Den betragtning synes jeg nu ikke fører så forfærdelig langt, for noget tilsvarende finder faktisk sted, hver gang en kommune udbetaler løn og indeholder kildeskat, eller når staten køber og opkræver moms hos sælgerne. Der er dog vist ingen, der vil sige, at et sådant system strider mod de principper, der anlægges for beskatning.

Efter min opfattelse er den enkleste løsning næppe at give en række særregler, for at nogle sociale ydelser skal være skattefrie, medens andre skal beskattes, fordi de i en vis udstrækning udbetales til personer, der i årets løb har anden indtægt, som bringer deres samlede årsindtægt op på niveau med almindelige lønindkomster.

Så vidt jeg kan se, vil det både principielt og i praksis være en bedre løsning at foretage en ændring i selve skattesystemet, således at de lave indkomster helt fritages for indkomstskat, hvad enten det så drejer sig om sociale ydelser, løn eller anden indkomst. Men det vil selvfølgelig tage nogen tid at få undersøgt et sådant system. Det bør også være et led i en reform, der samlet gør op med en række af de problemer, vi i øjeblikket har med den samlede beskatning efter kildeskatten m. v. Men jeg er ikke i tvivl om, at det ville være den rigtigste vej frem; at den bundgrænse, vi har i øjeblikket, hævedes i forbindelse med en sådan samlet reform, således at man ikke foretog beskatning af lave indkomster.

For de sociale myndigheder og skattemyndighederne under ét tror jeg ikke der er administrative lettelser at hente ved en ordning, hvorved der skabes nye undtagelser fra hovedreglen om, at al indtægt skal beskattes. Jeg tror tværtimod, man kan be-